

Мені зоря сіяла нині вранці...

Василь Стус

Мені зоря сіяла нині вранці,
устроєнена в вікно. І благодать —
така ясна лягла мені на душу
сумиренну, що я збагнув блаженно:
ота зоря — то тільки скалок болю,
що вічністю протягій, мов огнем.
Ота зоря — вістунка твого шляху,
хреста і долі — ніби вічна мати,
вивищена до неба (від землі
на відстань справедливості) прощає
тобі хвилину розпачу, дає
наснагу віри, що далекий всесвіт
почув твій тьмянний клич, але озвався
прихованим бажанням співчуття
та іскрою високої незгоди:
бо жити — то не є долання меж,
а навикання і самособою — наповнення.
Лиш мати — вміє жити,
аби світитися, немов зоря.